

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 126.209 van 9 december 2003  
in de zaak A. 111.560/XIV-6959.**

In zake :

XXX,  
die woonplaats kiest bij  
advocaat M. APPELS,  
kantoor houdende te 2000 MECHELEN,  
Britselei 76

tegen :

de Belgische Staat vertegenwoordigd door:

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

---

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 16 oktober 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 augustus 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 29 november 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de memorie van antwoord van de tweede verwerende partij en de memorie wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 september 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. DUBOI, die loco advocaat M. APPELS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 31 juli 2001 en zich op dezelfde dag vluchteling verklaart; dat op 8 augustus 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 19 september 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van de rechten van verdediging

Aangezien art. 51/4, §2 bepaalt dat:

‘De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50 en 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft’.

Aangezien de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen zijn afwijzende beslissing motiveert doordat er een aantal tegenstrijdigheden de kop opsteken in de verklaringen voor DVZ en het Commissariaat-generaal, alsook in de verklaringen met verzoekers echtgenote, meer bepaald:

a) Voor het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker 4 maal gearresteerd te zijn geweest, daar waar hij voor DVZ slechts sprak over 2 arrestaties, terwijl ook zijn echtgenote slechts sprak over 2 arrestaties, nl. 1 in december 1999 en 1 in Samashki.

b) Voor DVZ verklaarde verzoeker dat hij in april 2001 door Russische soldaten gedurende 4 dagen in een kuil met water werd vastgehouden, waarna zijn vader 1000 dollar betaalde voor zijn vrijlating, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal deze feiten situeerde in december 1999

c) In april 2001 Kon verzoeker op de derde dag ontsnappen omwille van een zelfmoordactie op de militaire kazerne in Argun, terwijl dit feit niet vermeld wordt in de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt

d) Verzoeker verklaarde dat zijn schoonouders nooit in Ingoesjetië verbleven hebben, daar waar zijn echtgenote verklaarde dat haar ouders sinds mei 2001 een appartement in Karabulak (Ingoesjetië) huren

Aangezien verzoeker vooreerst wenst op te merken dat deze zogenaamde tegenstrijdigheden voornamelijk te wijten zijn aan vertalingsfouten, en hij daarom ook onder punt 1 zeer duidelijk de enige, echte toedracht van de feiten heeft uiteengezet.

Aangezien verzoeker vervolgens kan aantonen dat deze tegenstrijdigheden in feite kunnen uitgelegd worden als simpele misvattingen, te weten:

a) dat verzoeker in totaal 4 keer voor langere tijd werd gearresteerd, en hij trouwens nooit heeft voorgehouden dat dit maar 2 keer zou zijn, daar hij zich nog exact kan herinneren tijdens het

verhoor bij DVZ 3 keer te hebben gezegd (stuk 2 verzoeker) dat deze vraag trouwens tijdens het interview bij DVZ nooit aan de echtgenote gesteld werd

b) dat verzoeker dus in totaal 4 keer werd gearresteerd, waarbij hij twee maal werd vastgehouden in een kuil met water

c) dat de documentatie van het Commissariaat-generaal naar alle waarschijnlijkheid niet absoluut volledig is, daar hoger vernoemde bomaanslag wel degelijk heeft plaatsgehad, en de Tsjetjeense en Russische autoriteiten totaal begrijpelijk niet alles gaan bekend maken, zeker niet als dit hen duidelijk voor de borst stoot

d) dat verzoeker met zijn antwoord duidelijk zijn eigen familie bedoelde, daar hij maar al te goed weet dat zijn schoonfamilie inderdaad wel in Ingoesjetië woonden. Dat hieruit nog maar eens de foutieve communicatie blijkt tussen verzoeker en tolk

Aangezien de Commissaris-generaal in zijn beslissing dd. 19.09.2001 in feite al zelf te kennen geeft dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees kent in de zin van de Vluchtelingenconventie, daar hij op geen moment twijfelt aan de identiteit van verzoeker, en iedereen toch weet hoe de situatie er in Tsjetsjenië aan toe gaat.

Aangezien verzoeker zeer recent nog 2 militaire oproepingen dd. 10.05.2001 (stuk 3 verzoeker) en dd. 10.09.2001 (stuk 4 verzoeker) voor het Russisch leger mocht ontvangen, zodat hij als hij terug moest keren onmiddellijk zal dienen te verschijnen voor de Krijgsraad, omwille van desertie, en alzo het risico loopt op een zware gevangenisstraf en slechte behandeling in de gevangenis.

Dat verzoeker gewetensbezwaren heeft tegen het gewapenderhand vechten tegen medemensen, waartoe het Russische leger hem probeert te verplichten.

Dat desertie aanleiding kan zijn tot erkenning als vluchteling indien deze is ingegeven uit onenigheid met de door het land van herkomst gevoerde politiek en de betrokkene om die reden geweigerd heeft deel te nemen aan een gewapend conflict dat door de internationale gemeenschap is veroordeeld wegens strijdigheid met de meest elementaire gedragsregels (Guide de procédure écrite à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, p. 171).

Schending van de motiveringsverplichting

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Aangezien overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet alle administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Dat bovendien art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 voorziet dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten gemotiveerd worden, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en de motivering afdoende moet zijn.

Dat de motivering juist en afdoende moet zijn en de omvang van de motivering aangepast aan het belang van de beslissing.

Dat in casu de motivering enkel slaat op het feit dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd, die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in ernstige mate zouden ondermijnen.

Aangezien verzoeker echter een plausibele uitleg heeft gegeven voor elk van deze zogenaamde tegenstrijdigheden - of eerder misvattingen - en hij wel degelijk voldoende argumenten kan bovenhalen die aantonen dat zijn vrees voor een systematische vervolging meer dan gegrond is.

Dat deze beslissing dan ook niet antwoordt op de kern van het verzoekschrift, nl. de vrees tot vervolging en bijgevolg onafdoende haar afwijzende beslissing motiveert en bovengenoemde artikelen schendt.

Aangezien verzoeker zeer recent nog 2 militaire oproepingen dd. 10.05.2001 (stuk 3 verzoeker) en dd. 10.09.2001 (stuk 4 verzoeker) voor het Russisch leger mocht ontvangen, zodat hij als hij terug moest keren onmiddellijk zal dienen te verschijnen voor de Krijgsraad, omwille van desertie, en alzo het risico loopt op een zware gevangenisstraf en slechte behandeling in de gevangenis.

Dat verzoeker gewetensbezwaren heeft tegen het gewapenderhand vechten tegen medemensen, waartoe het Russisch leger hem probeert te verplichten.

Dat desertie aanleiding kan zijn tot erkenning als vluchteling indien deze is ingegeven uit onenigheid met de door het land van herkomst gevoerde politieke en de betrokkene om die reden geweigerd heeft deel te nemen aan een gewapend conflict at door de internationale gemeenschap is veroordeeld wegens strijdigheid met de meest elementaire gedragsregels (Guide de procédure écrite à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, p. 171).”;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij repliceert dat geen middel wordt ontwikkeld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten “waaromtrent de dienst vreemdelingenzaken de verantwoordelijkheid draagt qua uitvoering”;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het middel herhaalt;

2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste onderdeel de schending aanvoert van artikel 51/4, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de Vreemdelingenwet) en in een tweede onderdeel van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij betoogt dat “er een aantal tegenstrijdigheden de kop opstreken in de verklaringen voor DVZ en het Commissariaat-Generaal”, “dat deze zogenaamde tegenstrijdigheden voornamelijk te wijten zijn aan vertalingsfouten en dat hij daarom ook onder punt 1 zeer duidelijk de enige, echte toedracht van de feiten heeft uiteengezet” en dat de verzoekende partij “vervolgens kan aantonen dat deze tegenstrijdigheden in feite kunnen uitgelegd worden als simpele misvattingen”;

Overwegende dat de verzoekende partij bij haar asielverklaring om een tolk Russisch verzocht; dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zowel tijdens het verhoor bij de dienst Vreemdelingenzaken als op het commissariaat-generaal werd bijgestaan door een tolk Russisch; dat er derhalve van een schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet geen sprake is; dat de verzoekende partij voorts in essentie betoogt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zijn aan vertaalfouten en misvattingen; dat de verzoekende partij het verhoorverslag van de dienst Vreemdelingenzaken heeft ondertekend nadat het in het Russisch werd voorgelezen; dat zij noch in haar dringend beroepschrift noch tijdens het verhoor op het commissariaat-generaal opmerkingen heeft gemaakt bij de vertaling; dat de verzoekende partij in het middel “de enige, echte toedracht van de feiten” uiteenzet; dat deze uiteenzetting een andere versie betreft dan de verklaringen afgelegd bij de dienst Vreemdelingenzaken en op het commissariaat-generaal; dat het de Raad van State niet toekomt zich in het kader van zijn wettigheidstoetsing in de plaats te stellen van het bestuur; dat het middel in die mate niet ontvankelijk is; dat ten slotte de verzoekende partij bij het verzoekschrift vier stukken heeft gevoegd die dateren van voor de bestreden beslissing, maar die niet zijn voorgelegd aan de commissaris-generaal, zodat hij er ook geen rekening mee kon houden; dat deze stukken niet voor het eerst voor de raad van State kunnen worden voorgelegd; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen december tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,  
staatsraad,  
toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. MILOJKOWIC.**

**C. ADAMS.**